

NEW YORK TIMES BESTSELLERS

*Viens vīrietis nozog viņas sirdi.
Otrs nozog viņas dzīvi.*

*Diana
Cerberena*

NOZAGTĀ LAULĪBA

*Diāna
Cemberlėna*

NOZAGTĀ LAULĪBA

*Diane
Chamberlain*

THE STOLEN MARRIAGE

*Diana
Cemberlona*

NOZAGTĀ LAULĪBA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Če 380

Copyright © 2017 by Diane Chamberlain

Dīanas Čemberlenas romāna "Nozagtā laulība"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Grischa Georgiew/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-897-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Romāns veltīts Lidijas Lī Grīnas piemiņai.
Rakstniece un mana mīļā draudzene bērnībā
pārcieta poliomiēlītu, tomēr dzīvē paguva
izdarīt daudz un bija labs un krietns cilvēks.*

1944. GADA JŪNIJS

Prologs

HIKORIJA, ZIEMEĻKAROLĪNAS ŠTATS

Ir briesmīgi, ja cilvēks tiek nicināts. Kopš ierašanās Hikorijā mani vajāja aizdomas, neuzticēšanās un atklāts naidīgums gandrīz no visiem sastaptajiem cilvēkiem. Pat vīramāsa izturējās pret mani nievājoši. Kad Henrijs bija pateicis, ka Lūsija ir tikai dažus gadus jaunāka par mani, es nodomāju: "Cik brīnišķīgi! Mēs noteikti kļūsim par draudzenēm." Tomēr starp mums neuzdīga ne sikākais draudzības asniņš.

Kādā saulainā jūnija rītā, klājot gultu istabā, ko dalīju ar savu vīru, es saklausīju aiz durvīm soļus. Lūsija nepieklauvējusi atgrūda durvis un ienāca iekšā, liekot man savilkt ciešāk rītasvārku jostu. Nedz es, nedz Henrijs nejutāmies laimīgi par nepieciešamību mitināties kopā ar viņa māti un māsu. Aptuveni pēc mēneša mēs gatavojāmies pārcelties paši uz savu māju. Es cerēju, ka tas daudzējādā ziņā uzlabos visai nelāgo situāciju. Proti, uzlabos mūsu laulību un manas attiecības ar vīramāti Rūtu, kā arī darīs vieglāku manu smago sirdi. Pārāk ilgi es nebiju jutusies laimīga, tomēr šaubijos, vai jaunais mājoklis kaut ko atrisinās.

Koraļļu krāsas linauduma blūzē un dzeltenbrūnās pusgarās biksēs tērpusies Lūsija apsēdās uz Henrija gultas malas. Viņai rokā bija biezi uztūkusi balta aplokсне.

– Saki, vai tu varētu ar *Buick* auto aizvest mani uz Edoras māju? – Viņa pavēcināja aplokсни. – Gribru atdot viņai naudu par kapakmeni.

– Man likās, ka to grasījās izdarīt tava māte. – Es pabāzu zem spilvena pūkainā gultas pārklāja malu. Edora bija Rūtas agrākā kalpone, kuras mazdēliņš bija viens no pirmajiem upuriem bērnu triekas epidēmijā, kas strauji izplatījās Ketavbas apgabalā.

– Viņa palūdza, lai naudu aizvedu es. – Lūsija pieskārs frizūrai, itin kā vēlētos pārliecināties, ka ikviena cirta atrodas savā vietā. Glītās meitenes pašie tumši blondie mati bija saveidoti nevainojamos viļņos, bet zilās acis iemirdzējās ikreiz, kad seja atplauka smaidā. Tiesa gan, man viņa uzsmaidīja pavisam reti. – Mammai nepatīk doties uz melnādaino rajonu, – viņa turpināja. – To necieš arī taksometru šoferi, un mums tepat garāžā stāv automobilis. Lūdzu!

Mani izbrīnīja viņas iedoma. Lūsija nekad nebija slēpusi man savu nicinājumu, turklāt degviela tika stingri limitēta. Automašīnu izmantoja tikai vislielākās nepieciešamības gadījumā, bet *Buick* netika lietots vispār. Kopš manas ierašanās Hikorijā pirms pieciem mēnešiem tas ne reizi nebija atstājis garāžu. Henrijs uzreiz bija pateicis, ka neļaus man sēsties pie stūres, kamēr turpinās karš. Es pratu vadīt automašīnu, bet *Buick* bija nepieciešamas jaunas riepas; arī gumiņa piederēja pie normētajiem materiāliem, un paies vēl krietns laiks, iekams Henrijam radīsies iespēja tikt pie tām, ja tas vispār kādreiz notiks.

– Atvaino, Lūsija. – Pabeigusi saklāt gultu, es atliecos taisni. – Henrijs neatļauj man lietot auto, un tu to zini.

– Tas ir smieklīgi. – Viņa pētīja savus nagus; koraļļu sārta laka teicami saderējās ar iespiedurkņu blūzes krāsu. – Au-

to atrodas tepat pa rokai. – Lūsija negrasījās atkāpties. – Tvertnē joprojām ir benzīns. Kas par to, ka riepas ir vecas un nodilušas? Edora jau nedzīvo uz Mēness. Mums nebūs ne mazāko problēmu aizbraukt pie viņas un atgriezties atpakaļ.

– Bet Henrijs teica...

– Vai tu patiešām tik ļoti baidies izdarīt kaut ko pati uz savu galvu? – Lūsijas zilās acis satumsa. – Un kāpēc tu joprojām spītīgi sauc viņu par Henriju? Viņš ir Henks. Henrijs izklausās smieklīgi.

– Iepazīstoties tika nosaukts šis vārds, tāpēc man viņš vienmēr būs Henrijs...

– Brālis tikai gribēja padīzoties. Nu, lūdzu, aizved mani, – Lūsija neatlaidās. – Esi tik labiņa!

Es apsēdos uz ķebļa pie tualetes galdiņa ar seju pret viņu. – Varbūt naudu labāk nosūtīt pa pastu? Edoras ģimene tā kā tā joprojām atrodas karantinā, vai ne? Tu pat nedrīkstēsi ieiet iekšā.

– Es negrastos sūtīt pa pastu trīsdesmit astoņus dolārus! – Lūsija atcirta. – Gluži vienkārši atstāšu aploksni uz viņu nama lieveņa.

"Varbūt man derētu piekāpties? Varbūt tādējādi pavērsies izdevība nodibināt draudzīgākas attiecības ar vīramāsu? Mani iepriekšējie centieni bijuši neauglīgi, bet varbūt kopīgā izbraucienā viss izvēršīsies veiksmīgāk? Mēs varēsim netraucēti papļāpāt, varbūt atceļā pat apstāsimies, lai kaut kur iedzertu piena kokteili."

– Labi, – es piekritu. – Vai brauksim tūlīt?

– Ja vien tu saņemsies tiktāl, lai apģērbtos. – Viņa ar rokas mājienu norādīja uz maniem rītasvārkiem.

– Protams. – Es izlikos nemanām viņas sarkasmu. – Pēc mirkļa būšu gatava.

Tiklīdz Lūsija izgāja ārā, es uzvilku zeķturi, zeķes, apakšsvārkus, dzeltenus svārkus un baltu blūzi. Es skumu pēc ie-

rastajiem džinsiem un nobružātajām zempapēžu kurpēm, ko mēdzu valkāt pirms laulībām ar Henriju, bet jaunajā statusā par tik ikdienišķām drānām vairs nevarēja būt ne runas.

Lūsija gaidīja pie attālāk celtās garāžas mājas pagalma pusē. Atverot smagās divvērtnu durvis un tuvojoties automašīnai, lai sēstos pie stūres, es nespēju apvaldīt nervozitāti, jo grasījos nepaklausīt savam vīram. Atlika vienīgi cerēt, ka viņš to nekad neuzzinās. Ja Henrijs dusmojās, man nekad nekļuva skaidrs, vai viņš kliegs, vai arī gluži vienkārši iegrimis saltā klusēšanā. Jebkurā gadījumā viņš justos ļoti sarūgtināts, ja zinātu, ko es tagad grasos darīt.

Atvērusi auto durvis, es ieslēdēju ar mohēras audumu apvilktajā sēdekli, bet Lūsija iekārtojās pasažiera vietā. Viņai līdzī bija otra aploksne, liela un brūna, ar baltu adreses etiķeti. Laiku pa laikam pamanot mājā šādas aplokšnes, es spriedu, ka tām droši vien ir kaut kāds sakars ar Henrija mēbeļu fabriku. Tajā brīdī es biju pārāk aizņemta ar auto iepazīšanu, lai vaicātu, kālab Lūsija ir paņēmusi līdzī arī otru aploksni.

Tiklīdz es pagriezu aizdedzes atslēgu un nospiedu starteri, *Buick* atdzīvojas, kaut arī biju bažijusies, ka Henrijs varbūt ir izsūkņējis no tvertnes benzīnu, lai izmantotu šo degvielu savam *Cadillac*. Tomēr tas nebija noticis. Pētot vadības paneli, pedāļus un sajūgu, es apjautu, ka manas autovadīšanas iemaņas šķiet ierūsējušas. Nervozitāti vairoja arī Lūsija, kura šķita vērtējam ikvienu manu kustību. Vēlāk viņa droši vien nekavēsies dalīties iespaidos ar saviem draugiem. "Mana pastulbā svaine nejēdz ne tik, cik vadīt buiku," viņa teiks, un pārējie būs vienisprātis, ka es esmu pati neciešamākā persona visā Hikorijā, proti, meitene, kura ar viltu piedabūjusi Henriju Krāftu viņu apprecēt.

– Uzmanies, lai ieliktu sajūgu atpakaļgaitā, – Lūsija pamācīja.

"Vai tu mani uzskati par tik stulbu?" es nodomāju, bet neko neteicu, ar mazliet drebošu roku ieslēdzot atpakaļgaitu

un nospiežot pedāli, lai apdomīgi izklūtu no garāžas un virzītos pa garo piebraucamo ceļu uz ielas pusi.

– Kad būsīm laukā pa vārtiem, pagriezies uz ziemeļiem, – Lūsija izrikoja.

– Uz ziemeļiem? – es pārvaicāju. – Tas ir aplams virziens.

– Mums vispirms jāaizbrauc uz vienu citu vietu. – Viņa pacēla augstāk brūno aploksni. – Man kādam jānogādā vēstule uz mājām.

Es apstādināju auto, pirms bija sasniegta iela. – Un kur šis "kāds" dzīvo?

Lūsija pavilcinājās. – Otrā pusē upei. Brauksim pa Trīs simti divdesmit pirmo šoseju.

– Nekā nebija, nebrauksim vis. – Es iesmējos. – Tu teici, ka dosimies tikai pie Edoras. Punkts. Sāksim ar to, ka mums vispār nevajadzētu atrasties šajā automašīnā.

– Tesa, tas aizņems tikai piecas minūtes. Mēs aizbrauksim pie tā puīša, iemetīsim viņa pastkastē vēstuli un tūdaļ dosimies pie Edoras. Kas tur tik liels, desmit minūtes šurp vai turp?

Es ielūkojos degvielas rādītājā. Benzīna pietika. "Patiešām, kas tur tik liels?"

– Vai vēstule ir tik svarīga, ka to nevar gluži vienkārši sūtīt pa pastu? – Es norādīju uz brūno aploksni Lūsijai rokās.

– Tur ir kaut kāds garlaicīgs biznesa dokuments, ko Henks grib pēc iespējas ātrāk nogādāt adresātam. Pa pastu tas ietu ilgāk. Brālīm nav iznācis laika aizvest vēstuli pašam. Viņš priecāsies, ja to izdarīsim mēs.

Diena bija jauka un saulaina, turklāt man gribējās izpatikt Lūsijai un izpelnīties viņas atzinību.

– Lai notiek. – Biju piekāpusies par spīti saviem veselā saprāta iebildumiem. Izstūrējusi uz ielas, es vadīju auto pa kokiem ieskautu, paugurainu ielu. Atrašanās pie stūres pie-

peši dāvāja man satraucošu brīvības apjausmu. Mēs nolaidām logus, un auto salonu piestrāvoja siltums.

– Būtu jauki, ja Henks atļautu tev izmantot šo auto jebkurā laikā, – Lūsija ierunājās, kad mēs nogriezāmies ap stūri. – Viņš ir tik skops!

– Henrijs nav vis skops. – Es uzskatīju, ka man pieklājas aizstāvēt vīru. – Viņš ir patiešām krietns cilvēks. – Sajutusi Lūsijas skatienu, es pavēros uz savu blakussēdētāju. – Kas ir?

– Tu vispār nepazīsti Henku.

– Ko tu ar to gribi teikt?

Viņa spēlējās ar brūno aploksni. – Ja runājam par manu brāli... tu itin neko nenojaut, Tesa. Tu esi tik naiva! Viņš tevi izmanto. Droši vien tā tam arī jābūt. Tu izmanto viņu, viņš izmanto tevi.

Manas plaukstas neviļus sakļāvās ciešāk ap stūri. Lūsijas sacītais vairoja bailes, kas bija mani mocījušas visjaunākā vājuma brīžos. Es iegalvoju sev, ka Henrijs ir labs cilvēks. Vistumšākās nomāktības dienās es nemitējos sev atgādināt, ka tajā laikā, kad atrados dziļā postā, bez viņa atbalsta man būtu klājies daudz ļaunāk. Es biju iemācījusies neievērot Henrija īdzīgumu, ticēt aizbildinājumiem par vēlu atgriešanos no darba vakaros – un dažos gadījumos neatgriešanos vispār.

– Nudien nesaprotu, kāpēc tu pieminēji izmantošanu? – Es ignorēju dzēlīgo mājienu par savtīgumu, kas itin kā piemīt man pašai, jo šajā strīdā vienalga nebija ne mazāko cerību uzvarēt.

– Nav svarīgi, – mana ceļabiedre izmeta. – Brauksim un neplāpāsim.

– Nē, patiešām, Lūsij, tu pati uzsāc šādu sarunu, bet tad... – Es samazināju ātrumu, tuvojoties "stop" zīmei.

– Tu viņu pa īstam nemaz nepazīsti, tas arī viss. – Lūsijas balsī ieskanējās saspringti un draudīgi toņi. – Henks nebūt nav tas, par ko tu viņu uzskati.

Es mulsi iesmējos. – Tik miklainas runas! – Tuvojoties Trīs

simti divdesmit pirmajai šosejai, es iebraucu platākā ielā, kas veda upes virzienā. – Vajadzēs palūgt, lai Henrijs atklāj man savus dziļos, tumšos noslēpumus.

– Tikai neizplāpājies viņam, ka es vispār esmu tev kaut ko teikusi. – Lūsija pieliecās tuvāk atvērtajam logam un ļāva matiem plīvot vējā. – Nerunāsim vairs par to, labi?

– Protams, – es piekritu.

Dažas minūtes salonā valdīja klusums. Priekšā vīdēja upe, kuras gludajā virsmā atspoguļojās saule. Tuvojoties garam tiltam, piepeši atskanēja sprādzienam līdzīgs troksnis, un automašīnu strauji sanesa pa labi. Es izgrūdu izmisīgu vaidu un strauji nospiedu bremžu pedāli, bet riepām vairs nebija saķeres ar asfaltu. Auto pārslidēja ar zāli apaugušajai ceļa apmalei un ripoja pa stāvu nogāzi tieši upē. Atbalstījusies ar plaukstām pret vadības paneli, Lūsija kļiedza. "Ir pārsprāgusi riepa, varbūt pat divas," es nodomāju. Šķita, ka auto neizturami ilgi planē gaisā, un es no jauna izmisīgi satvēru stūri, kas bija izrāvusies no rokām. Kāja joprojām no visa spēka spieda bremžu pedāli, bet automobiļa gaitu tas vairs nespēja ietekmēt, un žilbinošais ūdens spogulis strauji tuvojās. Iekliegusies es pavēros uz Lūsiju. Viņa šķita apdullusi, no pieres pār vaigu lāsoja asinis, lūpas kustējās tādā kā lūgšanā.

Buick iegāzās upē ar priekšgalu, un sajūta bija tāda, it kā mēs ietriektos betona mūrī. Auto acumirkli sāka grimt, vēsais ūdens strauji plūda iekšā pa vaļējiem logiem, tecēja man klēpī un krājās uz grīdas, drīz vien sasniedzot ceļgalu augstumu.

– Laid mani ārā! Laid mani ārā! – Lūsija kļiedza un vēcināja rokas.

Mani sirdspuksti atgādināja bungu rīboņu. Es mēģināju atvērt durvis, bet ūdens spiedienu bija pārāk spēcīgs. – Rāpies laukā! – es uzklīdzu Lūsijai, kura neprātīgā steigā mēģināja uzskrūvēt augšā logu, gluži veltīgi mēģinot aizturēt

ieplūstošo ūdeni. – Nedari tā! – es uzkliežu. – Tev jātiek laukā pa logu!

Viņa šķita pilnīgi zaudējusi sajēgu, tikai lūpas joprojām kustējās; varbūt tā bija lūgšana, varbūt kaut kas cits. Ūdens strauji pacēlās man līdz zodam, un doma, ka tas drīz skalosies pāri galvai un laupīs man elpu, pildīja sirdi ar stindziņošām bailēm. Izlocījusies no sēdekļa, es satvēru loga malas un, cīnīdamās pret straumes spiedienu, izspraucos laukā, tad elsodama tvarstīju gaisu un apjēdzu, ka neviļus biju aizturējusi elpu, kad pēc tā vēl nebija nekādas vajadzības.

Automobiļa jumts joprojām atradās virs ūdens. Turēdamās pie tā, es aizkļuju līdz pasažiera puses durvīm, kur akli pūlējos sataustīt rokturi, tad ierāvu elpu un ieniru. Lūsija atradās otrpus stiklam, galva atmesta atpakaļ, lai mēģinātu pēc iespējas ilgāk turēt degunu virs ieplūstošā ūdens. Es veltīgi klauvēju pie loga, ar zīmēm rādīdama, lai viņa noskrūvē uz leju stiklu. Šķiet, Lūsija nesaprata šo pantomīmu, un manu acu priekšā viņas galva pazuda zem ūdens. Zilās acis bija šausmās ieplestas, skatiens lūdzās, lai glābju, plauksta piespiesta pie stikla. Es izniru virspusē, šoreiz pa īstam rīstīdamās pēc gaisa, un iespējami strauji peldēju atpakaļ pie vaļējā loga. Nāksies ienirt, lai mēģinātu vēlreiz iekļūt automašīnā un izvilkst Lūsiju laukā. Piepildījusi plaušas ar gaisu, es ieniru, lai līdz viduklim iesprauktos ar ūdeni pilnajā salonā, kājas atstājot ārpusē. Ar vienu roku satvērusi Lūsijas plecu, ar otru matus, es rāvu viņu uz savu pusi, tikai tajā mirklī aptverot, ka Lūsijas kājas ir iespiestas zem vadības paneļa. Viņa pagrieza pārbiedēto seju uz manu pusi, un bezspēcīgās šausmās es ieraudzīju, kā viņas acis izdziest dzīvība. Mani pārņēma sastingums, pat smadzenes šķita kā pamirušas no bailēm, bet tūdaļ es apjautu, ka manas plaušas nākamajā mirklī uzsprāgs. Panikā spraucoties atpakaļ, manā prātā bija atlikusi viena vienīga doma: "Gaiss. Man vajag gaisu."

Pēc tam es nedomāju vairs neko.